

LIBRIS

We know
books

Editor: Hadrian Mateescu

Corectura: Evelin Ceciu / Corectura.ro

Concept grafic coperta & tehnoredactare: Diana Șerbănescu

© 2026 Editura CUANTIC / Mara Distribution Services SRL

pentru prezenta ediție.

Toate drepturile rezervate

www.edituracuantic.ro

+4 0730-52.52.52

e-mail: comenzi@edituracuantic.ro

facebook.com/edituracuantic

instagram.com/edituracuantic

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MÂNDRUȚIU-RUSU, OLIVIA

Trilogia catară / Olivia Mândruțiu-Rusu. - București : Cuantic, 2026

3 vol.

ISBN 978-630-6653-75-1

Vol. 2. : Inelul cu smarald. - București : Cuantic, 2026. -

ISBN 978-630-6653-74-4

821.135.1

© Olivia Mândruțiu-Rusu

Avertisment: Distribuirea, copierea sau piratarea conținutului acestei cărți sunt pedepsite de lege. Nicio parte nu poate fi reprodusă, copiată sau difuzată în orice mijloace (scris, video, foto etc.) fără acordul scris din partea editorului, exceptând citate scurte în limita a 100 de cuvinte sau recenzii. Toți cei care au scris sau au contribuit la această lucrare au respectat legea, au depus timp, pricepere și energie, astfel încât dumneavoastră să citiți, să împărtășiți cu ceilalți valorile și învățămintele din această carte, într-un mod asumat, legal și responsabil.

Olivia Mândruțiu-Rusu

INELUL CU Smarald

TRILOGIA CATARĂ

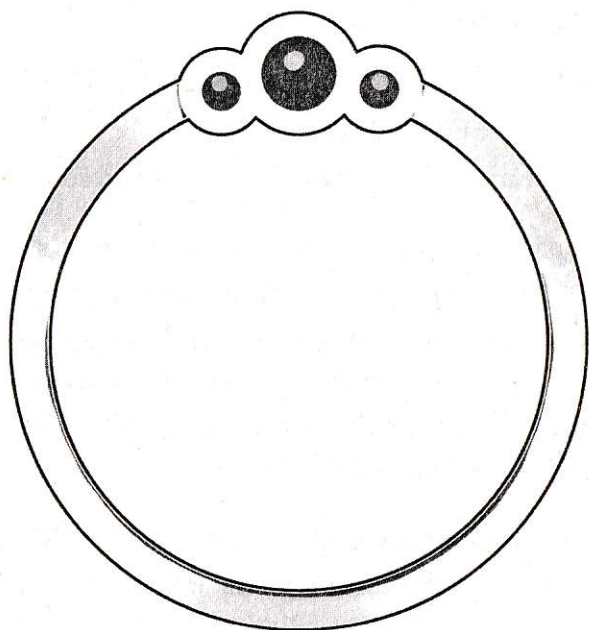
**

CUANTIC

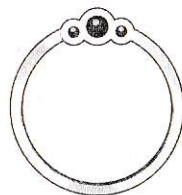
București

2026

Cuprins

Capitolul 1	7
Capitolul 2	25
Capitolul 3	31
Capitolul 4	49
Capitolul 5	65
Capitolul 6	77
Capitolul 7	85
Capitolul 8	89
Capitolul 9	99
Capitolul 10	115
Capitolul 11	127
Capitolul 12	137
Capitolul 13	145
Capitolul 14	151
Capitolul 15	169

Capitolul 16	173
Capitolul 17	185
Capitolul 18	193
Capitolul 19	203
Capitolul 20	209
Capitolul 21	219
Capitolul 22	225
Capitolul 23	231
Capitolul 24	237
Capitolul 25	257
Capitolul 26	263
Capitolul 27	277
Capitolul 28	281
Capitolul 29	285
Capitolul 30	295

Capitolul 1

Se zice că destinul este înscris în numele primit la naștere. Shakespeare însuși ne-a atras atenția asupra acestui adevăr.

Munte, curbe, piatră, păduri de mesteacăn.

Mașina urca drumul cu viteză constantă. Priceperea constructorului potolise îndârjirea pantelor abrupte. Curgerea ușoară a serpentinilor albe ce străluceau în lumina generoasă a soarelui după-amiezii temperase îndrăzneala urcușului.

Terasamentele de pe munte și curbele fuseseră zidite cu abilitate, ca și cum o mână pricepută de artist le-ar fi desenat pe o planșetă într-un atelier de lucru.

Șoferul conducea cu deplină stăpânire de sine. Nici turare excesivă a motorului, nici frânări repezite, nici avânturi necontrolate. Automobilul respecta liniile galbene proaspăt trasate. Treptele de viteză se schimbau sub mâna sa pricepută ca într-un joc de prestidigitator.

— Îți invidiez dexteritatea. Și eu sunt șoferiță, dar n-aș putea urca cu atâta constanță și precizie curbele astea!

Șoferul a zâmbit mulțumit. Laudele primite i-au plăcut.

— Ai un nume frumos, Bernard.

— De fapt, pe mine mă cheamă Philippe-Bernard. Îmi place primul dintre ele.

— Cu onomastica ne putem juca. Stă în puterea noastră să facem asta.

— Colegii, prietenii îmi spun Philippe. Doar pentru bunica sunt Bernard. Așa a hotărât ea și așa a rămas. Nimic nu a scos-o din ale ei.

— E bine că mi-ai spus asta, Philippe. Și eu am două nume. Ines și Nora. Tu pe care îl alegi?

— Pe măsură ce urcăm, ne apropiem de nori. La înălțimea asta, dacă putem alege, aș opta pentru Nora, a râs el, implicându-se dezinvolt în jocul ce i se propusese.

— Așa să fie! La școală, învățătoarea îmi spunea Nora. Îl simțeam ca pe un alint. Și pe fiica ei o chema la fel. La liceu, profesorii au ales a doua variantă. Era un nume mai rar, deosebit, avea o acustică specială. Părinții au acționat mimetic. S-au luat după ei. Lucrurile au rămas așa și în facultate și în vremea care a urmat.

— Se zice că destinul este înscris în numele primit la naștere. Shakespeare însuși ne-a atras atenția asupra acestui adevăr.

— „What is in the name?”. Întrebarea nu și-a pierdut valabilitatea. E o invitație directă la reflecție. De ce ne-au dat oare părinții câte două nume?

— Ca să putem alege.

— Dilemă existențială! Destinul nu poate fi înscris decât în unul dintre ele. Cum trebuie să alegem? s-a amuzat Philippe.

— În țara mea, există un obicei străvechi. Mentalul colectiv l-a conservat. Oamenii apelau la el în situații dramatice,perate, când viața unui copil era grav amenințată de boală. Copilul era trecut printr-o fereastră deschisă în exteriorul casei. I se schimba numele și era reintrodus prin aceeași fereastră. Se zice că „mortul de la groapă nu se mai întoarce”, dar în situația asta era altfel. Interesant e faptul că tot acest ritual nu putea fi săvârșit decât de un bărbat.

— Să tot trăiești, ca bărbat, într-o comunitate patriarhală! a exclamat Philippe. Pentru femei trebuie să fie mai greu.

— Schimbau identitatea, schimbau destinul. Așa credeau ei, i-a ignorat Ines afirmația. Dacă schimb acum numele, îmi schimb și eu destinul? s-a alintat ea, de pe scaunul din dreapta șoferului.

— Simți nevoia să faci asta? a întrebat Philippe.

— Se pare că aș avea nevoie, a răspuns Ines, cu gândul departe.

Nu putea spune tot ceea ce gândea. Pe Philippe abia îl cunoscuse. Era un tânăr politicos, educat, care o ajuta să ajungă la destinația propusă. Pentru ea, rămânea, totuși, un străin. Și atât.

Gândurile refuzau să stea cumiți pe bancheta din spate a mașinii, acolo unde Ines le așezase. Încerca să le alunge, dar acestea se întorceau, mușcau din calmul pe care și l-ar fi dorit mai mult ca oricând.

Aici, la capătul lumii, îl regăsise pe Mihnea. Nu trecuse cu mult de o oră de când se întâmplase asta. Întâlnirea cu el a ridicat spre cer toți fluturii pământului. S-a trezit din starea de plutire abia la despărțire, când Philippe a demarat în trombă, smulgând mașina de pe trotuarul pe care o parcase. Ar fi dorit să-l strige, dar un astfel de gest era nu numai absurd, ci și inutil. Mihnea nu ar fi auzit, iar ea ar fi fost aruncată, printr-o astfel de atitudine, în penibil. Era situația pe care ar fi detestat-o profund.

Pauza care se instalase în destinul ei, după ce, în circumstanțe nedorite, se despărțise de Mihnea, durase nepermis de mult. Întâlnirea neașteptată cu el ar fi putut însemna reluarea destinului din punctul în care acesta se întrerupsese? Întrebarea nu avea răspuns, dar speranța îi încălzea sufletul cu un fluid nevăzut care începuse să îi circule prin trup.

Promisiunea de a se revedea era singura certitudine pe care o luase în buzunarul de la piept al bluzei de văscoză cu care era îmbrăcată. „Unde? Când? Cum?” rămăseseră la stadiul de adverb cu semnificație imprecisă. Amețiți de bucuria întâlnirii, niciunul dintre ei nu pusese punctul pe „i” și nu dăduse răspuns vreuneia dintre întrebări. Tot ceea ce avea era un număr de telefon. Câteva cifre o puteau duce la el sau o puteau îndepărta pentru totdeauna de bărbatul identificat cu visul care îi umpluse viața.

Philippe îi observase și tulburarea, și absența. Era aproape sigur că femeia din dreapta lui nu procesa în niciun fel informațiile primite de la el. Cu toate acestea, a continuat să vorbească.

— Aerul e saturat de ozon, a insistat el. Unul dintre cele mai încărcate locuri cu acest gaz din Europa. Când eram mic, bunica mă ținea aici cu lunile. Mă amăgea mereu. Spunea că ozonul mă face să cresc mai repede și să ajung bărbat frumos, înalt ca brazilii. Tânjeam după o astfel de statură. Îmi doream să cresc la fel de înalt ca tata sau ca Michel, la care mă uitam cu admirație.

Gândul întors spre bărbatul lăsat în oraș a făcut-o pe Ines să treacă, indiferent, peste cuvintele lui Philippe.

— E o toamnă blândă. Nu te toropește căldura, a observat ea.

Philippe i-a amintit că solstițiul abia trecuse, că zilele erau încă lungi și prietenoase, că iarna trebuia să-și mai aștepte rândul la „masa anotimpurilor”.

— E patria lui Toulouse-Lautrec, i-a spus el. Coloritul din picturile lui a putut fi influențat de frunzișurile acestor păduri.

— Din păcate, pictorul a trăit mai mult la Paris, i-a amintit Ines. Postimpresionismul se mândrește cu el.

Nu a continuat. O curbă luată în grabă a făcut-o să alunece pe scaun, spre dreapta, mai mult decât ar fi trebuit.

— Vrei să treci de nori? l-a întrebat Ines surprinsă de virajul neinspirat al șoferului. Curbele de aici au tendințe ascensionale.

— Mi s-a întâmplat uneori să ajung deasupra lor, s-a lăudat Philippe. Impresia este suprarealistă.

— Pentru șofer sau pentru pasagerul din dreapta?

— Pentru amândoi, a glumit el.

— Plutire? Imaterialitate? Om al văzduhului?
Pasăre?

— Puțin din fiecare. Doar că azi, nu sunt nori. Nu sunt nori, nu este ploaie, nu este ploaie, nu este nici grindină. Sau, de ce nu, zăpadă?

— Zăpadă? În plină vară? Glumești mereu?

— La altitudinea aceasta, totul este posibil. Am avut parte de două, trei episoade de iarnă în anotimpul florilor. Nu le voi uita niciodată. De două ori, urcam spre bunica. Cerul s-a întunecat, ca în poveștile lui Andersen, verdele acesta nesfârșit a devenit alb, iar eu nu mai știam pe unde mă găseam. Zăpada a venit din senin. Neaua căzută a acoperit și marcajele, așa că înaintarea a fost o băjbăială lunecoasă și periculoasă. Odată, mergeam la vale. Era noapte. N-am vrut în ruptul capului să rămân până a doua zi la bunica. Aveam eu niște aranjamente de seară, prin oraș. Prieteni, fete, știi tu.

— Ai scăpat teafăr.

— Trebuia să îți spun de când te-am cunoscut că sunt un om norocos. Am tras pe dreapta și am așteptat să treacă urgia. Mi-am luat gândul de la petrecere, de la fata care mă aștepta, de la sticlele de vin găzduite de frigiderul supraîncărcat cu provizii. Șansa mi-a surâs. Zăpada din jurul roților s-a topit aproape instant când am turnat pe ea conținutul celor două pungi de sare pe care le aveam în portbagaj și pe care uitasem să i le las bunicii. Imediat ce s-au îndepărtat norii, pârtia de schi de pe carosabil s-a făcut apă. Ca și când n-ar fi fost. Cred că m-au ajutat și rugăciunile bunicii care presimțise potopul. Are semnele ei despre vreme. Sunt mai bune decât prognozele meteorologice.

Îi plăceau poveștile lui. Philippe le spunea cu hazul celui care trecuse ușor prin ele.

I-a cerut detalii despre experiența lui de șofer.

— Conduc de la 18 ani. Cadoul primit de la părinți la majorat a fost carnetul de conducere. A urmat foarte repede și mașina.

— Un dar convenit pentru un copil silitor la școală și ascultător în familie, l-a ironizat ea.

— N-am fost chiar „ușă de biserică”, dar așteptările mi-au fost răsplătite la vreme. Dacă ar fi să spun adevărul până la capăt, cred că ai mei au avut mai mare nevoie de mine decât eu de permis. Tata nu putea să mai conducă din cauza unui accident de tinerețe, mama nu a pus niciodată mâna pe volan. Despre bunica, ce să mai vorbim?

— Ești prevăzător. Am remarcat asta. Inspiri încredere. Doar plecarea aceea de pe loc mi s-a părut un pic prea teribilistă, prea „ca din filme”. Cred că era pe aproape vreo fată și ai vrut să o impresionezi.

Philippe a ignorat ironia. Nu a comentat viteza cu care pornise de pe loc, nici privirile suspecte ale celor care stăteau pe banca de pe trotuarul de unde pornise. Intuiția i-a spus lui Ines că nimerise într-un punct nevralgic pe care el nu dorea să îl recunoască.

— Fac drumul acesta cel puțin de două ori pe săptămână. Am obosit puțin, dar nu mă plâng. Am grijă de bunica. Doar pe ea o mai am. Îi fac aprovizionarea, îi cumpăr ceea ce dorește. Nu vreau să mă mut la ea, chiar dacă, lucrând în domeniul calculatoarelor, aș putea face multe treburi din inima asta de munte. Locul îmi pare însă plicticos și bătrânicos. Chiar dacă am copilărit pe aici, nu mă copleșesc amintirile luminoase. Lumea era mult prea serioasă pentru mine. Oricât ar fi el de răsfățat și iubit, e greu pentru un copil să-și găsească locul de joacă printre bătrâni. „Acum citim, acum colorăm, acum ne culcăm la amiază, acum ascultăm povestea.” Totul era rânduie după orologiul din sufragerie și voința bunicii.

— Nu ignora totuși partea frumoasă a copilăriei. Poveștile bunicii. Nu cred că au lipsit din decor zânele, balaurii fioroși, cavalerii, zgipturoaicele care se plimbau pe coada de mătură...

— Prea multe „universuri paralele” pentru un biet copil! Nu am murit de dragul lor.

— Pe mine, creaturile astea mă urmăreau în vis, îmi provocau coșmaruri.

— Îmi place așa cum stau, a continuat Philippe după un moment de tăcere. Am rosturile mele la oraș. Casa moștenită de la părinți mă scutește de bătăi de cap. Nu mă presează chiria, întreținerea implică prețuri